

ната постеля. всичко наслага внимателно и грижливо го прикри съ единъ власеникъ, тъй че изведнѣжъ да не забѣлѣжи.

— Прѣдставлявамъ си, какви очи ще облѣши, — помисли си той, — когато утрѣ заранъ, морна, поиска да си полегне на своята слама. — И съ радостъ въ душата си, той се върна при своитѣ книги.

Когато на слѣдующето утро се събуди, очитѣ му бѣха поразени отъ блѣдната свѣтлина на снѣга.

Прѣзъ тая нощъ цѣлиятъ свѣтъ бѣ заспалъ дълбокъ, зименъ сънъ.

Той се облѣче и повика Регина. Отговоръ нѣма. Тя още не бѣше се върнала.

Той почака единъ два часа и слѣдъ това взе самъ да си приготви закуска. Прѣзъ отвѣрстията на изпочупенитѣ стѣкла на покрива бѣше напанадалъ доста снѣгъ, цѣлъ купъ полека израстна на отиването. Зеленикава дрезгавина царуваше въ заспаното отъ снѣгъ помѣщение.

Почти машинално взе той въ рѣцѣтъ си лопатата и метлата, измете по стаята снѣжнитѣ купчини, послѣ намѣри една груба панка, която му служеше за да крие въ нея различни потребни книжа, разрѣза я на нѣколко късчета, грижливо ги натика въ отвѣрстията на рамкитѣ на прозорцитѣ и пакъ съ тѣхъ запуши и дупкитѣ на вратата.

— При всичкото си желание, азъ не мога да направя нѣщо повече, — каза той, свивайки се отъ студъ и разглеждайки помѣщението, което бѣ станало почти тъмно. Той съ въздишка дойде до огнището и раздуха огъня.

Денътъ се измина, а Регина все още не се връщаше. Очевидно, виелицата бѣше я задържала въ Бокелдорфъ.

Бавно и тъжно вървѣше неговата работа. Той два пѣти ходи до Котешката пѣкека, по която тя трѣбваше да се върне, яде студено ястие и отъ врѣме на врѣме по-